

Selymes, sima

A húgom tányérjáról a terítőre potyognak a rizsszemek. Beleszúrja a villát a ránított húsba, kifolyik belőle a zsír. A könyöke összeér anyáméval. Az enyém apáméval és Zoliéval ér össze. Zolira nézek, látja-e, hogy a húgom zabál. Nem figyel, éppen egy kovászos uborkát próbál kiszedni az üvegből. Beleér az ujjá, ha anyám észrevenné, rászólna, ott a villa. A húgomra néz, megsimogatja a karját. Összemosolyognak. Nem vagy éhes, kérdezi tőlem. Alig nyúltál az ételhez. Kicsit tele vagyok a levessel, válaszolom, és arrébb tolom a tányért. A láboshoz koccan.

A húgom két kókuszgolyót is megeszik ebéd után. Anyám tett bele meggyet. Golyóvá gyúrta a kakaós masszát, hüvelykujjával belenyomta a meggyszemeket, és meghempergette a kókuszreszelékben. Apámnak és a húgomnak is ez a kedvence, gyerekkoromban minden vasárnap ezt csináltunk. Nehezen szedtem le a kakaós masszát a kezemről, amikor segítettem. Sötétbarnára színezte a vizet a konyhában, a körmöm alatt fekete maradt. Kétujjal megfogok egy golyót. Mindegyikben van meggy, kérdezem. Igen, mindegyikben, nem ízlik? Tudod, hogy nem szeretem. Hát akkor szedd ki belőle. A húgom a hasát simogatja. Körbe-körbe simogatja a lapos hasát, mintha már legalább öt vagy hat hónapos terhes lenne. Még csak hathetes. Azt mondja, megérezte, amikor teherbe esett. Néhány nő képes rá. Apám lecsavarja az uborkásüveg tetejét, és kiüssza a maradék uborkalevet. Mögötte a könyvesszekrényen sorakoznak A Világirodalom Remekei. Sok kopott, színes gerinc arany betűkkel, még nagyanyámtól örökölték. Sose értettem a rendszert, Faulkner *A hang és a tébolya* után Ajtmatov jön, Dosztojevszkij a legfelső és a középső polcon is van. A könyvek előtt illatgyertyák, óvodai fotók rólam és a húgomról. Érettségi után anyámat kérdeztem, mit olvassak. Akkor még a nagyanyámnál volt a sorozat, de anélkül is rengeteg könyvünk volt. Márquezt ajánlotta, *Száz év magány* vagy *Szerelem a kolera idején*. Utóbbit választottam, egész nap a kisszobában feküdtem az ágyon és olvastam. Ha a húgom bejött, anyám rászólt, hogy hagyjon olvasni. Most a *Száz év magány* kétszer van meg neki.

Az első emlékem, hogy nézem őt anyám ölében. Anyámon sárga és piros virágos blúz van. Az egyik virág nagyobb és világosabb, mint a többi. Az a virág a húgom nyála. Mindenhol ott van, a ruhákon, a játékokon, apám karján, a kezeimen. Összedörzsölöm és megszagolom az ujjaimat. Nem tudom semmihez hasonlítani ezt a szagot. Abban sem vagyok biztos, hogy szag egyáltalán. Nem tudok úgy hozzáérni a húgomhoz, hogy ne legyen nyálas, vagy úgy hozzáérni anyámhoz. Mindene nyálas.

Vennünk kell egy új étkezőasztalt, kiáltott fel, amikor a húgom elmondta nekünk, hogy terhes. Aztán sírva fakadt, és sokáig ölelgette. Apám a maga módján örült. Kezet fogott Petivel, és adott két puszit a húgom arcára. Én sokáig öleltem. Éreztem, ahogy dobog a szíve, szinte remegett, annyira izgatott volt. Egy éve háza-

sodtak össze. Becsúszott, mondta Peti, ahogy leültünk a nappaliban. A kezét rátette a húgom hasára. Fiú lesz, mondta. Dehogyan lesz fiú, lány lesz, felelte a húgom. Persze mindegy, csak egészséges legyen. Néztém őket, és megpróbáltam eldönteni, fiús vagy lányos szülőknek tűnnek. Talán fiús. Nem is, inkább lányos. Feltúrom a pulóverem ujját, éppen addig, hogy látszik az alkaromon a denevér alakú anyajegy. A húgom júniusra van kiírva, akkor már nem lesz szükség a pulóverre. Lenge ruhában ülünk majd itt a nappaliban, izzadunk, hiába lesz lehúzva a redőny.

Otthon beteszem a kókuszgolyót a hűtőbe. Zoli nem édesszájú, én meg nem szeretem a meggyet, anyám mégis csomagolt egy dobozzal. A fürdőszobába megyek kezét mosni, már nem lep meg a lyuk a padlón, hozzászokott a szemem. Három hete kerülgetjük. A burkolók leszedték a csempét, kivájták a lyukat, aztán tönkrement a kocsijuk. Akkor jönnek, ha tudnak valahonnan kölcsönkérni. Minden reggel attól félek, hogy félálomban Zoli belelép, és kitéri a lábát. Egyik éjszaka beleestem derékig, a lábam lógott a levegőben, a csípőm túl széles, nem tudtam kimászni. Aztán felébredtem. Zoli az ágy másik végén feküdt, a karja lelógott a földre. Közelebb húzódtam hozzá. Ha pár centivel előrenyúlok, megérinthetem a hátát az ujjaimmal. Talán megérzi, ahogy kifújom a levegőt, és felébred. Megfordul, átölel. Vagy csak megérzi, hogy közelebb jöttem, hogy itt vagyok, és nézem a hátát. Közelebb megyek. Még pár centi, és megérintem. Kettő talán. Egy.

A húgom a tizenharmadik hétben van. Mindig át kell váltanom a fejemben, hogy az hányadik hónapot jelenti. Nem tudom megszokni, hogy hetekben méri az időt. Nemcsak azt mondja meg, hányadik hétben jár, hanem azt is, még mennyi idő van hátra a szülésig. Június tizenhatodikára van kiírva, de szerintem előbb meglesz. Az orvos mindig azt mondja ultrahangvizsgálat közben, hogy a baba nagyobb, mint amilyennek lennie kéne, talán elszámolták a fogantatás idejét.

Vásárolunk, anyám az egyik terhesruhát magához méri az üzletben. Megfogja a hasát, és azt mondja, olyan, mintha ő már a harmincadik hétben lenne. Aha, az a hetedik hónap. Túl hangosan nevetek, a pénztárnál felém fordulnak az eladók. Anyám is meglepődik, nem szoktam nevetni a viccein. A húgom elmosolyodik, kiveszi a kezéből a ruhát, és maga elé tartja. Nem tudja rendesen begombolni a nadrágot, és mindig húzogatnia kell a pólóit, hogy ne látsszon ki a hasa. Kinőttem a ruháimat, mondja, és mutatja, hogy a pulóvere már alig takarja a derekát. Bevisz pár pólót és nadrágot az öltözőbe. Nem szerettem, hogy kinövöm a ruháimat. Hétévesen sokáig könyörögtem a rózsaszín, fehér pöttyös ruháért, amit az egyik kirakatban láttam. Mindennap elmentünk mellette. Anyám végül megvette, de csak négy hónapig hordhattam. Egyre rövidebb lett az ujj, vágta a karomat. Anyám félretette, és pár év múlva odaadta a húgomnak. Nem is volt hajlandó levenni, abban ment a másodikos évzáróra. Verset mondott. Általában utálta, ha az én kinőtt ruháimat kellett hordania. Én utáltam odaadni, ő utálta hordani. Olyanok vagytok, mintha indigóval készültetek volna, mondta a tanárnő az évzárón, aztán dicsérni kezdte a húgomat. Emmácska nagyon okos. Emmácska van mindig először kész a feladatokkal. Emmácska gyorsan tanul.

Anyám mutat egy zoknit. Kék, vastag zokni, pingvin van az elején. Egy sapkás pingvin. Amikor kiderült, hogy fiú, apám készített egy fatáblát, és belevészte, hogy Ármint. Ha lány lett volna, Violának nevezik. Nem tudom, hogy fogom becézni az Ármint. Ármika. A húgom azt mondja, az Ármint nem kell becézni. Neki

sincs beceneve, nem kell mindenkinek becenév. Te maradj itt, és ha Emma kijön, tartóztasd fel, mondja anyám. Hogy érted? Mondd neki, hogy próbáljon fel egy másik ruhát, vagy nyomj a kezébe valamit, tudom is én, például ezt az elefántot. A kék plüshelefánt elfér a tenyeremben. Anyám előresiet a pénztárhoz, én pedig leülök a próbafülke elé. A világosbarna függöny néha megmozdul, biztos a nadrágból bújjik ki. Azt mondja, a teste gyorsabban változik, mint hogy a szeme meg tudja szokni a változást. Néha elveszti az egyensúlyát, eldől. Figyelem a lábát a függöny alatt, csak az látszik. Meztláb áll egy hosszú szálú, fehér szőnyegen. Nem mozdul, csak a lábujjait mozgatja. Puha, selymes érzés. Piros a körme. A körmét még eléri. Vagy Peti festi ki neki. Vagy pedikűröshöz jár. Sokáig áll mozdulatlanul, biztosan megint a testét nézegeti. Áll a tükör előtt, simogatja a hasát. Nézi, mennyire más lett a csípője vonala, a dereka, a melle is mintha kicsit nagyobb lenne. A fenéke is meg fog nőni, új bugyit is kell vennie, már most szorít a varrásnál, bevág, a farmernadrágon keresztül látni. Anyám visszaér, mosolyog. Megvan, mondja, és elém tartja a táskát, hogy nézzek bele. Ott van a pingvines zokni. Ez az első dolog, amit megvesz a húgom fiának.

A hetedik házassági évfordulónkra kapunk egy vázát és egy képeslapot. A húgom nyújtja át a dobozt, egyre nehezebb megölelni a hasától. Először a képeslapot olvasom el. Boldog házassági évforduló! Az évek elmúlnak, de a ti szerelmeitek sosem fog! Keresztanyunak és keresztapunak sok szeretettel, Ármin. Megmutatom Zolinak is. Minket akartok keresztszülőnek? Bólogatnak, ki mást. Megsimogatom a húgom hasát. Sokszor simogatom meg, hátha egyszer akkor fog rúgni Ármin, amikor hozzáérek. Feszés has, nem érzek semmit. Olyan, mint Laci papának volt. Mindig meg akartuk érinteni, és kérdeztük, hány hónapos a gyerek. Fogom a hasat, ott van bent Ármin, az unokaöcsém, a húgom gyereke. Mégis úgy érzem, mintha Laci papa üres, sörrel teli hasát fognám. Mindenkinek megengedi, hogy megfogja. A buszmegállóban az idegeneknek is. Simogatják, és kérdezik, mennyi idős. Fiú vagy lány. Van már neve. Az nagyon szép név. Irtózom tőle, ahogy az idegenek tenyere a húgom hasához ér.

Otthon kiteszem a szekrényre a kék vázát. Az IKEA-ban vették, majdnem minden hétvégén ott ebédelnek, a húgom kívánja az amerikai sajtortát. Nézem a váza mögött a fehér falat. Ki kéne festenünk, mondom Zolinak, ahogy kijön a vécéről. Festeni? Három éve festettünk. Tudom, de tisztasági festés. Ráférne. Jó, válaszolja, és a nadrágjába törli a kezét. Már annyiszor szóltam neki, hogy ne a nadrágjába törölje, ott van a törülköző.

Miután kifestjük a nappalit, átrendezzük a szobát. A könyveszekrény a másik oldalra kerül, a képeket le vesszük a falról, de miután levettük, nem találjuk a helyüket. Az előszobában nekitámasztjuk a képeket a falnak. A kanapét a könyveszekrény elé toljuk. Ne ide tedd, az ott nem jó, toljuk oda. Zoli egyre idegesebb. A képeket végül a hálószobában akasztjuk fel, a hálószobában lévő posztert pedig a könyveszekrény helyére. Napokig megdöbbenek, amikor hazaérek. Meglep, milyen sok könyv sorakozik a polcokon. Ott van valahol a *Szerelem a kolera idején* és a *Száz év magány* is, anyám példányai. Meglep, milyen nagy a kisasztal, hogy a szőnyeg passzol a kanapéhoz. A függönyön túl sok a virág, most veszem észre, nem illik a szőnyeghez. Zolival elmegyünk, és kiválasztunk két egyszerűbbet. Amikor hazaérünk, eszembe jut, hogy egy hónapja is ugyanígy jöttünk haza az

IKEA-ból, vettünk fiókredezőt, és akkor feküdtünk le egymással utoljára. Fél évvel ezelőtt még nem hagytunk ki egyetlen alkalmat sem.

Igyekszem nem észrevenni anyám csalódottságát, amikor ajtót nyit. A kezemből orchidea, de ezt ő még nem tudja, nem látja a lila selyempapírtól. Gyertek, gyertek, mondja, és visszasiet a konyhába. Hallom, ahogy serceg az olaj. Utánamegyünk, és amikor kiveszi a tócsnit a serpenyőből, átnyújtjuk neki a virágot. Boldog anyák napját, mondom. Óvatosan kibontja. Lila orchidea. A húgommal megbeszéltem, hogy ők fehérét hoznak. Nagyon szép, köszönöm. Az ablakba teszi. Megérkeznek a húgomék, tőlük is megkapja az orchideát, lilát, mert az üzletben nem volt szép a fehér.

Ebéd után mosogatunk anyámmal. A húgom belépett a nyolcadik hónapba. Mindentől óvni kell, még egy pohár vízért sem állhat fel. Nem is akar. Petinek mondja, hogy hozzon neki. Peti kijön a konyhába, egy pillanatra elzárjuk a meleg vizet, és kiengedjük a hideget. Ne legyen túl hideg, szól rá anyám. Visszamegy, mi pedig tovább mosogatunk. Ahogy anyám pakolja a tiszta tányérokat a csöpögtetőre, én már veszem is fel, és teszem őket a helyükre. Kicsit hagyd lecsöpögni, mondja, akkor nem ázik át úgy a konyharuha. Várom pár percet, letörölöm az abroszt, pakolok. Zoli elutazik két hétre, mondom. Gyűlnek a tiszta tányérok a csöpögtetőn. A főnöke ragaszkodott hozzá, hogy ő menjen. Glasgow. Háromórás repülőút. Pedig utál repülni, de szerintem most menni akart. Aha, az jó, válaszolja anyám. Újra kezembe veszem a konyharuhát, folytatom a törölgetést, elteszem a tányérokat a szekrénybe. Az a tányér nem oda való, mondja, és kiveszi a kezemből az egyik kistányért. Kinyitja a felső szekrényt, a kezétől vizes lesz a kistányér széle. A múltkor éreztem, ahogy Ármin rugdos, lelkendezik. Megfogtam Emma hasát, és abban a pillanatban rúgott egyet. Pont abban a pillanatban! Aha, az jó. Eltörölgetem az utolsó tányért, és a hideg radiátorra terítem a konyharuhát. Kinézek az ablakon, nézem a kőbányai sörgyár vörös téglás épületét. Pár éve itt forgatta Brad Pitt azt a zombis filmet. Hetekig itt voltak, hajnali egyig vagy kettőig forgattak, és amikor befejezték, a tapsolásuk és az éljenzés idáig elhallatszott. Anyám a tűzijátékra kelt fel egyik éjjel, bevilágította a szobát. Utána volt valami balhé a forgatás körül, és az összes jelenetet kivágták a filmből, amit a kőbányai sörgyárban forgattak.

Kávét csinálunk, a húgomnak tejeskávét cikóriából, az ő bögréjének kék a füle, a mienknek sárga. A cukrot és a kiskanalat a dohányzóasztalra tesszük. Leülök az egyik fotelba, a kanapén Peti és a húgom ül, fogják egymás kezét. A háttérben megy a tévé, sünhal úszik lassan a tengerfenéken, aztán éjszaka lesz, világitanak a tüskéi, a combom beleizzad a fotelba. A húgom felhúzza a pólóját, előveszi a táskájából a tubust, és vastagon krémezni kezdi a meztelen hasát. A striák miatt, magyarázza, amikor látja, hogy zavaromban bámulom. Teljesen kidudorodik a köldöke. És olyan jó sima, selymes lesz utána a bőröm. Ilyenkor ezt mindig elmondja. Amíg nem húzza fel a pólóját, azt képzem, párnát tömött alá. Sokáig ezt játszottuk. Fogtunk egy-egy kispárnát, és a ruhánk alá tömtük. Eljátszottuk, hogy terhesek vagyunk, és egy papírt ragasztottunk az ajtóra terhesosztály felirattal. A mellünk helyére zoknit tömtünk, mell nélkül úgy néztünk ki, mintha elhízott gyerekek lennénk. Összegyűjtöttük a kifejezéseket. Várandós. Állapotos. Bekapta a legyet. Megkötött benne a beton. A betonosat a húgom hallotta vala-

hol, és nem tudom, miért, de nem nevettem rajta. Anyám eltűnik a kissozóban, aztán visszajön egy csokor virággal. Átnyújtja a húgomnak. Most már te is anya vagy, mondja. Nézem a csokor tulipánt, az anyák orchideát vagy tulipánt kapnak. A húgom is nézi a csokrot, megszagolja. Minek szagolod, Emma, a tulipánnak nincs illata.

El kéne mondanod, mondja Zoli hazafelé menet. Micsodát? Tudod. Nincs mit elmondani, válaszolom. De van. Három éve próbálkozunk. Igen, próbálkozunk. És semmi. Szóval nincs mit elmondani. Zoli nem válaszol. Elhajtunk a sörgyár előtt, alig van olyan ablaka, ami ne lenne betörve. Néhány ablakban virágok és függöny. Úgy látszik, itt laknak is. Figyelem, hogy kihajol-e valaki az egyik függönnyel eltakart ablakon. Brad Pitt mondjuk. Brad Pitt kihajol, és integet. Vagy látok-e egy kezet, ami éppen akkor öntözi meg a virágokat, amikor odanézek. Húsz perc múlva anyám hív, hogy hazaértünk-e. Haza. A húgodék már tíz perce hívtak. Jó, válaszolom, mi meg most pakoljuk el a kaját. Letesszük a telefont, a két dobozt a kukába dobom. A hálószobába megyek, kinyitom az éjjeliszekrény fiókját, de nincs ott a hőmérő. Nem emlékszem, mikor mértem utoljára. Valahova letettem, de hova. Körbe-körbe járkálok a lakásban, nyitogatom a fiókokat, benézek a kanapé mögé.

Anyám a pingvines zokni után egy rágókát és egy fehér mókust is vesz Árminnak. Nézegetem a kirakatokat, bemegyek, és megtapogatom a plüssöket. Mind puha és selymes. Külön részlegen tartják a fürdővizes játékokat. Megnyomodok egy polipot, a lábai lyukasak, ki lehet belőle spriccelni a vizet. Elképzelem, hogy a baba ül a kádban, lábával és kezével csapkodja a vizet, ruhát kell cserélni fürdetés után. Ahogy lemerül a polip a fürdőkádban, pici levegőbuborékok jönnek fel a felszínre. A baba nézi, és visítva nevet. Beteszem a polipot az üres kosárba. Segíthetek, kérdezi az eladó. Nem, vagyis... Csak nem tudom, mit keresek. Valami játékot. Újszülöttek. Az eladó után megyek, mutat egy zsebkendőnyi anyagot. Ezt nagyon sokan viszik, megnyugtató az újszülött babákat. Kezembe adja a morzsolgatókendőt. Hányadik hétben van, kérdezi mosolyogva. Lenézek az esőkabátomra, éppen úgy dudorodik az anyag, mintha terhes lennék. A huszonharmadikban, mondom. És tudja már a nemét? Igen, kislány. Adél. Nagyon szép név, mondja, én pedig a kosárba teszem a morzsolgatókendőt. A polipot visszaviszem a fürdővizes részlegre.